

напр. автокефалнитѣ църкви: Кипърската, Иверийската, Картагенската, Медиоланската и други, но тѣ сж второстепенни църкви и съставляватъ като клонове отъ главнитѣ седемь помѣстни църкви, и всичко каквото се говори за главнитѣ седемь помѣстни самостоятелни църкви въ православната вселенска църква, се отнася и до тѣхъ.

Нека да пристѣпимъ сега да изложимъ църковния исторически животъ на всѣка една по-отдѣлно на седемтѣ главни помѣстни самостоятелни църкви въ православната вселенска църква на основание пророческитѣ мѣста, които се съдържатъ въ първитѣ три глави отъ Апокалипсиса.

ЕФЕСКАТА-РИМСКАТА ЦЪРКВА

(Апокал. II гл., 1—7 стихъ)

Римската църква е основана отъ първовърховнитѣ св. св. апостоли Петра и Павла, които и сж пострадали въ Римъ мѣченически въ времето на римския езически императоръ Неронъ. Първоначално евангелското Христово учение е било пренесено въ Римъ отъ Йерусалимъ отъ римлянитѣ, които сж слушали проповѣдта на св. апостола Петра въ Йерусалимъ на празника Петдесетница (Дѣян. II глава). Отсетне отъ двамата първовърховни апостоли св. св. Петъръ и Павелъ това евангелско учение сж го разпространили въ всемирната столица Римъ и е била основана Римската църква, която на първия вселенски съборъ е получила своитѣ църковни и граждански привилегии.

„Вѣмъ твоя дѣла, и трудъ твой, и терпеніе твое, и яко не можещи носити злыхъ, и искусилъ еси глаголющияся быти апостоли, и не суть, и обрѣлъ еси ихъ ложныхъ“. (Апокал., гл. II, ст. 2)

Тѣзи пророчески слова въ апокалипсиса се отнасятъ до Римската църква и до нейния блаженейши и светейши архиепископъ, главата на римската църква. Въ това пророческо мѣсто въ Апокалипсиса се говори за добритѣ и самоотвержени дѣла на блаженейшитѣ римски папи отъ първитѣ вѣкове на християнството, когато римскитѣ блаженейши папи самоотвержено сж проповѣждали евангелското христово учение помежду езическитѣ народи. Нѣкои отъ римскитѣ папи, отъ първитѣ времена на християнството, сж претърпѣли мчени-